

gere ind paa prisregulerende Foranstaltninger, saa at vi kan skaffe hele Befolkningen billigere Livsfornødenheder og derved ogsaa hjælpe Statsfunktionærerne.

Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget.

Hans Nielsen (Viborg Amts 1ste Valgkreds): Som allerede nævnt er Grundprincippet i det foreliggende Lovforslag det samme som i den nugældende Lov om Dyrtidstillæg. Forskellen er kun, at det foreslaas at forhøje det Dyrtidstillæg, som blev ydet forrige Aar. Denne Forhøjelse er velbegrunder, thi vi ved alle, at det nu er langt dyrere at leve end tidligere, og der er sikkert ingen, der synes, at dette Dyrtidstillæg er for stort. Man skal imidlertid ogsaa tage Hensyn til andre Forhold, og jeg forstaar godt, at Finansministeren maa indrette Lovforslaget efter Statskassens Midler. Tjenestemændene vil sikkert til Trods for det foreslaaede Tillæg komme til at lide deres Afsavn og foretage deres Indskrænkninger i Leve-maade, men saaledes gaar det ogsaa med Folk, der arbejder i det frie Erhverv. Jeg antager, at Tjenestemændene i det kommende Aar vil blive omtrent ligestillet med Folk, der arbejder i det frie Erhverv.

Jeg kan fuldstændig slutte mig til Lovforslagets Bestemmelser og endvidere udtale min Glæde over, at den højtærede Finansminister bebudede, at den Begrænsning af 50 pCt., der foreslaas i § 3, forandres til 60 pCt., thi denne Forandring tror jeg er retfærdig. Det er nemlig saaledes, at en Del Tjenestemænd med en lille Løn — og de har dog deres hele Dag optaget af Statens Arbejde — ikke vil kunne naa op til at faa de 600 Kr., som foreslaas, paa Grund af Bestemmelsen om de 50 pCt. Jeg tænker her paa saadanne Tjenestemænd som Landpostbude, der har omtrent 30 km at gaa daglig. Det maa vel nok siges, at det er en Mands Arbejde at gaa rundt med en Posttaske 30 km paa en Dag, og jeg mener, at der kan tilkomme en saadan Mand at faa det samme Dyrtidstillæg som højere lønede Tjenestemænd. Det samme gælder for andre lavtlønnede Tjenestemænd og Lærere. De vil i høj Grad trænge til at faa de 600 Kr. fuldt ud, og det vil de ikke kunne naa med denne Begrænsning af 50 pCt., men de fleste vil kunne naa det med en Begrænsning af 60 pCt. Jeg vil derfor meget anbefale en saadan Ændring.

Det er at haabe, hvad allerede er nævnt af den foregaaende Taler, at vi

ikke skal behøve at vedtage flere af den Slags Love, men at Krigen kan faa Ende og der kan blive Ro i Verden, saa at der bliver Frihed til at faa tilført de nødvendige Ting, for at alt kan gaa rundt saaledes, som det helst skulde. Det er rimeligt — og det er der blevet stilet hen imod i de senere Aar, ogsaa før Krigen —, at ethvert dygtigt og nyttigt Arbejde betales saaledes, at den vedkommende Arbejder kan faa sit gode Udkomme ved sin Arbejdsydelse. Denne Bestræbelse vil fremdeles vise sig i Lovgivningen i Fremtiden, og jeg tvivler ikke om, at ogsaa de frie Erhverv vil bestræbe sig for at give enhver dygtig Arbejder en saadan Løn, at han ikke skal have nogen Sorg for sit Udkomme.

Jeg skal hermed paa den radikale Grubbes Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Wulff: Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), som talte paa Socialdemokratiets Vegne, nævnedes forskellige Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag og udtalte Ønsket om Ændringer deri. Det ærede Medlem udtalte bl. a., at han havde Sympati for den glidende Skala og for større Bidrag til saadanne Tjenestemænd, som havde mange Børn. Jeg personlig kan sympatisere med det ærede Medlem, ganske særlig i det sidste Tilfælde og maaske i begge de nævnte Tilfælde, men jeg er ganske ude af Stand til at sige noget som helst om, hvad mit Parti vil gøre, af den Grund, som jeg allerede har nævnt, at jeg overhovedet har været afskaaret fra at konferere med mit Parti om dette Lovforslag.

Det ærede Medlem sagde dog en enkelt Ting, som jeg gerne vil berøre, idet det ærede Medlem opgav at gøre Indvendinger eller gøre Fordring paa Behandling af Lovforslaget i Udvalg, fordi det, som han sagde, var Resultatet af en Overenskomst mellem Regeringen og Tjenestemændenes Organisationer; derfor mente han, at vi skulde bøje os. Dette synes mig imidlertid at være en ganske ny Statsret. Jeg ved ikke af, at der staar i Grundloven, at den lovgivende Magt er hos Regeringen og Tjenestemændene i Forening. Det forekommer mig derimod, at der staar, at den er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, og jeg synes derfor ikke, at Rigsdagen skal bøje sig for det, som Regeringen og Tjenestemændenes Organisationer er blevet enige om, men at Tjenestemændenes Organisationer maa bøje sig for